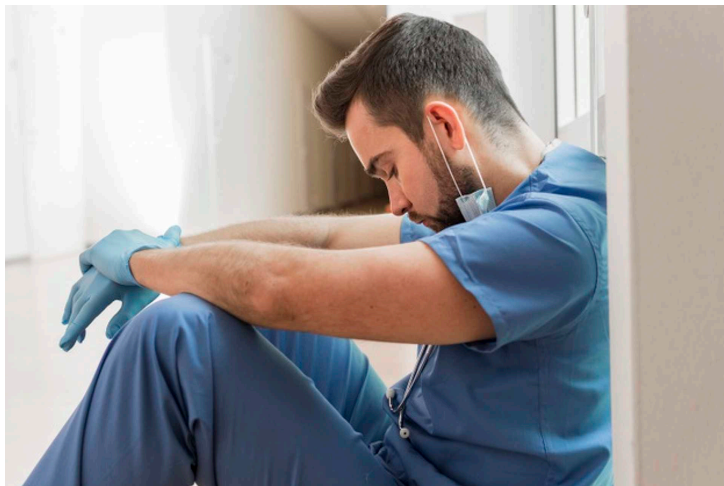

„Az emberi méltóság megcsúfolására nincs mentség” - olvasói levél az olvasói levélről

Nyugat.hu - 2020-10-14 17:40:57

Nagy vitát robbantott ki a múlt héten megjelent ["A mostani rendszer a legjobb katonáit végzi ki"](#) című cikkünk, melyben olvasónk arról írt, hogy az éremnek mindig két oldala van: a betegek és hozzátartozóik egyre gyakrabban panaszkodnak az egészségügyben dolgozók viselkedésére, ám azt is figyelembe kell venni, hogy ezeknek az embereknek egyre nagyobb terhelés alatt kell teljesíteniük.

Ahogy az várható volt, a kommentfelületen is sorakoztak a pro és kontra érvek, ki az objektivitást szorgalmazta, ki az orvosok és ápolók mellett állt ki, mások pedig minden érv ellenére is elfogadhatatlannak tartották a levélben leírt állapotokat.

Olvasónk szerint az egészségügy omladozása miatt az orvosok és ápolók embertelen terhelésnek vannak kitéve (A kép illusztráció) fotó: freepik.com

Egy olvasónk, akinek nagyon hasonló élményei vannak a Markusovszky kórházból, igaz ezek 2013-ban történtek, levélben reagált a cikkekre.

Az eredeti levél minden észrevételével és megállapításával egyet ért, ám a konklúziót, miszerint az érem mindkét oldalát meg lehet érteni, nem fogadja el. Szerinte ugyanis nincs mentség arra, ha valaki orvosként egy végstadiumú beteg méltóságának tiszteletben tartása helyett megcsúfolja azt.

A teljes olvasói levél

„Utolsó heteit a Markusovszky kórház belgyógyászatán töltötte, ahol sajnos áldatlan állapotot tapasztaltunk. Motiválatlan orvos, undok nővérek - tisztelet az egy-két kivételnek - kifejezetten ápolatlan és bunkó osztályvezető főorvos és a beteg elhanyagolása.

Eddigre a szervezete már iszonyatosan kimerült, enni-inni is alig tudott, ez a kórházban a szomszéd

ágyban fekvő kedves betegen kívül azonban senkit nem zavart. Kicsapták elé az ételt, majd a kör végén érintetlenül vitték is vissza. Senki egy pillanatig sem gondolkodott el rajta, miből nyer a beteg energiát, ha nem eszik-iszik. Szinte már halottként kezelték, noha még magánál volt és tudott mindent, csak épp borzasztó gyenge és kiszolgáltatott volt.”

Megrendített egy október 7-ei olvasói levél, de sajnos nem döböntött meg. Minden fent idézett mondatával, szavával egyetértek. Hasonló, személyes, nem feledhető emlékeim fűződnek Édesapám fenti intézményben töltött utolsó két hetéhez.

Édesapám 1952-től nyugdíjazásáig volt a nevezett intézmény elismert, páciensei által megbecsült és szeretett orvosa, főorvosa. Kolléga. Viszont mindenkor, így 87. életének utolsó, kórházban töltött napjaiban is elsősorban ember. Mint mi mindannyian. Sajnos már nem a meggyógyítás lett volna a személyzet (orvosok, ápolók) feladata, hanem mindössze az emberi méltóság tiszteletben tartása, megőrzése az utolsó pillanatig. Ám annak megcsúfolása történt. Mindez 2013-ban, amikor a koronához még egészen más asszociációk kapcsolódtak, mint - sajnos - manapság.

Erre nincs magyarázat! Erre nem mentség az orvosi életforma, illetve a rendszer anomáliái. Ezt nem lehet számtani műveletekkel igazolni, mint azt a kedves Hozzászóló olvasói levele végén megkísérli.

Édesapám a szakmájának élt éjt nappallá téve. Hogy Ő a példaképem, az nemcsak ennek, hanem az Apának, a családjával eltöltött minőségi időnek is köszönhető. Zsigerből utasítok el mindenféle általánosítást és előítéletet. Azonban 2013 óta vannak kivételek...